ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 1ης Οκτωβρίου 1997 *

Στην υπόθεση C-345/95,

Γαλλική Δημοκρατία, εκπροσωπούμενη από τον Marc Perrin de Brichambaut, διευθυντή νομικών υποθέσεων στο Υπουργείο Εξωτερικών, και τον Denys Wibaux, γραμματέα εξωτερικών υποθέσεων στη διεύθυνση νομικών υποθέσεων του ίδιου υπουργείου, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο την Πρεσβεία της Γαλλίας, 8 B, boulevard Joseph II,

προσφεύγουσα,

υποστηριζόμενη από το

Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου, εκπροσωπούμενο από τον Nicolas Schmit, διευθυντή διεθνών οικονομικών σχέσεων και συνεργασίας στο Υπουργείο Εξωτερικών, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο την έδρα του Υπουργείου Εξωτερικών, 5, rue Notre Dame,

παρεμβαίνον,

κατά

Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, εκπροσωπουμένου από τον Gregorio Garzón Clariana, jurisconsulte, επικουρούμενο από τον Christian Pennera, προϊστάμενο τμήματος, και τον Hans Krück, κύριο υπάλληλο διοικήσεως στην ίδια υπηρεσία, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τη Γενική Γραμματεία του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, Kirchberg,

καθού,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση του ψηφίσματος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου της 20ής Σεπτεμβρίου 1995 περί καθορισμού του προγράμματος εργασίας του για το έτος 1996,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

συγκείμενο από τους G. C. Rodríguez Iglesias, Πρόεδρο, G. F. Mancini, J. C. Moitinho de Almeida, J. L. Murray και L. Sevón, προέδρους τμήματος, K. N. Κακούρη, P. J. G. Kapteyn, C. Gulmann, D. A. O. Edward, J.-P. Puissochet, G. Hirsch, P. Jann, H. Ragnemalm (εισηγητή), M. Wathelet και R. Schintgen, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: C. O. Lenz
γραμματέας: H. von Holstein, βοηθός γραμματέας,

έχοντας υπόψη την έκθεση ακροατηρίου,

αφού άκουσε τις αγορεύσεις των διαδίκων κατά τη συνεδρίαση της 3ης Δεκεμβρίου 1996, κατά την οποία η Γαλλική Δημοκρατία εκπροσωπήθηκε από τον Marc Perrin de Brichambaut και τον Pierre Voilery, τεχνικό σύμβουλο στη διεύθυνση νομικών υποθέσεων του Υπουργείου Εξωτερικών, το Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου από τον Georges Friden, secrétaire de légation στο Υπουργείο Εξωτερικών, και το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο από τους Gregorio Garzón Clariana, Christian Pennera και Hans Krück,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 4ης Φεβρουαρίου 1997,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 7 Νοεμβρίου 1995 η Γαλλική Δημοκρατία άσκησε προσφυγή, δυνάμει των άρθρων

38 της Συνθήκης ΕΚΑΧ, 173 της Συνθήκης ΕΚ και 146 της Συνθήκης ΕΚΑΕ, ζητώντας την ακύρωση του ψηφίσματος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου της 20ής Σεπτεμβρίου 1995, περί καθορισμού του προγράμματος εργασίας του για το έτος 1996 (στο εξής: επίδικο ψήφισμα).

2 Στις 12 Δεκεμβρίου 1992 οι εκπρόσωποι των κυβερνήσεων των κρατών μελών έλαβαν ομοφώνως απόφαση σχετικά με τον καθορισμό των εδρών των κοινοτικών οργάνων και ορισμένων οργανισμών και υπηρεσιών των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων βάσει των άρθρων 216 της Συνθήκης ΕΟΚ, 77 της Συνθήκης ΕΚΑΧ και 189 της Συνθήκης ΕΚΑΕ (ΕΕ 1992, C 341, σ. 1, στο εξής: απόφαση του Εδιμβούργου).

3 Το άρθρο 1, στοιχείο α', της αποφάσεως αυτής ορίζει:

«Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο έχει την έδρα του στο Στρασβούργο όπου λαμβάνουν χώρα οι δώδεκα μηνιαίες περίοδοι συνόδου της ολομελείας, συμπεριλαμβανομένης της συνόδου για τον προϋπολογισμό. Οι περίοδοι των πρόσθετων συνόδων της ολομελείας πραγματοποιούνται στις Βρυξέλλες. Η Γενική Γραμματεία του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και οι υπηρεσίες της παραμένουν στο Λουξεμβούργο.»

4 Από το άρθρο 10 του εσωτερικού κανονισμού του Κοινοβουλίου (κωδικοποιημένο κείμενο της 7ης Δεκεμβρίου 1995, ΕΕ 1995 L 293, σ. 1) προκύπτει ότι το πρόγραμμα των περιόδων συνόδου της ολομελείας αντιστοιχεί προς τον καθορισμό της διάρκειας των διακοπών της ετησίας συνόδου. Περίοδος συνόδου είναι η κατά κανόνα μηνιαία σύγκληση του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου που υποδιαιρείται σε ημερήσιες συνεδριάσεις. Το Κοινοβούλιο αποφασίζει σε συνεδρίαση της ολομελείας για τη διάρκεια των διακοπών της ετησίας συνόδου και για την επανάληψη της συνόδου.

5 Το πρόγραμμα εργασίας που καθορίζει το Κοινοβούλιο αναφέρει μόνον τις ημερομηνίες των περιόδων συνόδου της ολομελείας και δεν κάνει λόγο για τον τόπο όπου λαμβάνουν χώρα οι συνεδριάσεις. Εντούτοις, οι διάδικοι δεν αμφισβητούν ότι οι συνεδριάσεις της ολομελείας που αφορούν το χρονικό διάστημα από τη Δευτέρα έως την Παρασκευή πραγματοποιούνται στο Στρασβούργο, ενώ οι συνεδριάσεις που αφορούν καταρχήν διαδοχικές περιόδους μισής ημέρας πραγματοποιούνται στις Βρυξέλλες.

6 Με το επίδικο ψήφισμα το Κοινοβούλιο καθόρισε το πρόγραμμα εργασίας του για το έτος 1996 με ψηφοφορία, όπως καταχωρήθηκε στα προσωρινά πρακτικά της συνεδριάσεως.

7 Προς τούτο, η διάσκεψη των προέδρων αποφάσισε να προτείνει ένα ετήσιο πρόγραμμα περιλαμβάνον δώδεκα περιόδους πέντε ημερών, από τις οποίες δύο σύνοδοι τον μήνα Οκτώβριο, η μία από τις 7 έως τις 11 Οκτωβρίου και η άλλη από τις 21 έως τις 25 Οκτωβρίου 1996, καθώς και οκτώ περιόδους συνεδριάσεων δύο μισών ημερών.

8 Ωστόσο, κατόπιν της αποδοχής της τροπολογίας υπ' αριθμόν 9, την οποία κατέθεσε η P. Green εξ ονόματος της ομάδας του ΚΕΣ (κόμματος των ευρωπαίων σοσιαλιστών), αφαιρέθηκε η περίοδος συνεδριάσεων για το διάστημα από 7 έως 11 Οκτωβρίου 1996, πράγμα το οποίο είχε ως αποτέλεσμα τον καθορισμό ένδεκα περιόδων συνόδου της ολομελείας που επρόκειτο να πραγματοποιηθούν στο Στρασβούργο το έτος 1996.

9 Η συμφωνία του προγράμματος αυτού προς το κοινοτικό δίκαιο, ιδίως προς την απόφαση του Εδιμβούργου, αμφισβητήθηκε από τον μόνιμο αντιπρόσωπο της Γαλλίας στο πλαίσιο της επιτροπής μονίμων αντιπροσώπων (Coreper) στις 27 Σεπτεμβρίου 1995, από τη γαλλική αντιπροσωπεία στο Συμβούλιο στις 2 Οκτωβρίου 1995 και με δύο έγγραφα απευθυνθέντα στον K. Hänsch, Πρόεδρο του Κοινοβουλίου, το ένα από τον Jacques Chirac, Πρόεδρο της Γαλλικής Δημοκρατίας, της 28ης Σεπτεμβρίου 1995, και το άλλο από τον Michel Barnier, Υπουργό Ευρωπαϊκών Υποθέσεων, της 27ης Σεπτεμβρίου 1995.

10 Δεδομένου ότι τα διαβήματα αυτά απέβησαν άνευ αποτελέσματος, η Γαλλική Δημοκρατία άσκησε την παρούσα προσφυγή.

11 Με διάταξη της 7ης Μαρτίου 1996 ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου επέτρεψε στο Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου να παρέμβει υπέρ της προσφεύγουσας.

12 Προς στήριξη της προσφυγής της η Γαλλική Κυβέρνηση επικαλείται τρεις λόγους ακυρώσεως: ο πρώτος στηρίζεται σε παράβαση της αποφάσεως του Εδιμβούργου, ο δεύτερος σε παράβαση ουσιώδους τύπου και ο τρίτος σε παράβαση του άρθρου 190 της Συνθήκης ΕΚ.

Επί του πρώτου λόγου

13 Με τον πρώτο λόγο η Γαλλική Κυβέρνηση, υποστηριζόμενη από την Κυβέρνηση του Λουξεμβούργου, ισχυρίζεται στην ουσία ότι η απόφαση του Εδιμβούργου έχει ως αντικείμενο τον καθορισμό της έδρας του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και τη διευκρίνιση του περιεχομένου της έννοιας αυτής, λαμβανομένης υπόψη της διατηρήσεως διαφορετικών τόπων εργασίας του οργάνου αυτού. Έτσι, η εν λόγω απόφαση ορίζει ως έδρα του Κοινοβουλίου τον τόπο στον οποίο πραγματοποιούνται κατά κύριο λόγο οι συνεδριάσεις της ολομελείας του, προβλέποντας παράλληλα ένα ελάχιστο όριο δώδεκα μηνιαίων περιόδων συνόδου της ολομελείας που πρέπει να πραγματοποιούνται στο Στρασβούργο. Πράγματι, οι κυβερνήσεις των κρατών μελών θεώρησαν ότι, σε περίπτωση μη τηρήσεως του ορίου αυτού, ο καθορισμός του Στρασβούργου ως έδρας του Κοινοβουλίου θα στερούνταν κάθε αποτελέσματος.

14 Κατά τη Γαλλική Κυβέρνηση, το Κοινοβούλιο, αποφασίζοντας να καθορίσει για το έτος 1996 σε ένδεκα τον αριθμό των περιόδων συνόδου της ολομελείας που επρόκειτο να πραγματοποιηθούν στο Στρασβούργο και σε οκτώ τον αριθμό των προσθέτων περιόδων συνόδου που επρόκειτο να πραγματοποιηθούν στις Βρυξέλλες, κατέστησε την απόφαση του Εδιμβούργου άνευ ουσίας. Πράγματι, η απόφαση αυτή, η οποία είναι αποτελέσμα πολιτικού συμβιβασμού, δεσμευτικού για τα κράτη μέλη αλλά και για τα κοινοτικά όργανα, δημιούργησε μια αυστηρή υποχρέωση του Κοινοβουλίου να πραγματοποιεί δώδεκα περιόδους συνόδου της ολομελείας στο Στρασβούργο, το οποίο είναι η έδρα του.

15 Η Γαλλική Κυβέρνηση δεν αμφισβητεί ότι το Κοινοβούλιο μπορεί να μην ορίζει μηνιαίες συνεδριάσεις της ολομελείας κατά τη διάρκεια των θερινών κοινοβουλευτικών διακοπών ή κατά τη διάρκεια της προεκλογικής περιόδου του έτους διενέργειας εκλογών. Εντούτοις, διατείνεται ότι, όταν συμβαίνει κάτι τέτοιο, το Κοινοβούλιο οφείλει να καθορίζει μια πρόσθετη περίοδο συνόδου της ολομελείας στο Στρασβούργο κατά τη διάρκεια κάποιου άλλου μήνα.

16 Η Γαλλική Κυβέρνηση προσθέτει ότι το Κοινοβούλιο δεν μπορεί να δίδει μια τέτοια έκταση στην εξουσία εσωτερικής οργανώσεως που του παρέχουν τα άρθρα 25 της Συνθήκης ΕΚΑΧ, 142 της Συνθήκης ΕΚ και 112 της Συνθήκης ΕΚΑΕ ώστε να του επιτρέπεται να καθορίζει πρόγραμμα εργασίας αντιβαίνον προς τον πολιτικό συμβιβασμό που περιλαμβάνει η απόφαση του Εδιμβούργου.

17 Με το υπόμνημα αντικρούσεως το Κοινοβούλιο αντιτείνει ότι και η ίδια η απόφαση του Εδιμβούργου είναι μερικώς ανίσχυρη. Δεδομένου ότι επεμβαίνει άμεσα στη σφαίρα της εξουσίας εσωτερικής οργανώσεως, την οποία έχει αναγνωρίσει υπέρ του οργάνου αυτού το Δικαστήριο βάσει του άρθρου 142 της Συνθήκης ΕΚ, η εν λόγω απόφαση υπερβαίνει το πλαίσιο των αρμοδιοτήτων τις οποίες αναθέτει στα κράτη μέλη το άρθρο 216 της ίδιας Συνθήκης.

18 Το Κοινοβούλιο ισχυρίζεται επίσης ότι η απόφαση του Εδιμβούργου, η διατύπωση της οποίας είναι ασαφής, έχει την έννοια ότι μια περίοδος συνόδου της ολομελείας πρέπει καταρχήν να πραγματοποιείται κάθε μήνα στο Στρασβούργο, εκτός από τον Αύγουστο και, για τα έτη διενέργειας εκλογών, τον Ιούνιο.

19 Εκ προοιμίου πρέπει να υπογραμμιστεί ότι, σύμφωνα με τα άρθρα 77 της Συνθήκης ΕΚΑΧ, 216 της Συνθήκης ΕΚ και 189 της Συνθήκης ΕΚΑΕ, εναπόκειται στις κυβερνήσεις των κρατών μελών να ορίζουν, με κοινή συμφωνία, την έδρα των οργάνων της Κοινότητας.

20 Επομένως, στις κυβερνήσεις των κρατών μελών απόκειται η ευθύνη να συμπληρώσουν το σύστημα των θεσμικών διατάξεων που προβλέπεται από τις Συνθήκες ώστε να διασφαλισθεί η λειτουργία της Κοινότητας. Η άσκηση της αρμοδιότητας αυτής αποτελεί όχι μόνο δικαίωμα αλλά και υποχρέωση (απόφαση της 10ης Φεβρουαρίου 1983, 230/81, Λουξεμβούργο κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1983, σ. 255, σκέψη 35).

21 Έτσι, οι κυβερνήσεις των κρατών μελών έχουν λάβει επανειλημμένα αποφάσεις σχετικά με τους προσωρινούς τόπους εργασίας των κοινοτικών οργάνων πριν ληφθεί η απόφαση του Εδιμβούργου. Ωστόσο, με την απόφαση της 28ης Νοεμβρίου 1991, C-213/88 και C-39/89, Λουξεμβούργο κατά Κοινοβουλίου (Συλλογή 1991, σ. I-5643, σκέψη 52), το Δικαστήριο έκρινε ότι, την εποχή εκείνη, οι κυβερνήσεις των κρατών μελών δεν είχαν ακόμα εκπληρώσει την υποχρέωση να αποφασίσουν οριστικά για την έδρα των οργάνων, σύμφωνα με τις προπαρατεθείσες διατάξεις των Συνθηκών.

22 Στο πλαίσιο αυτό, ελήφθη η απόφαση του Εδιμβούργου, της οποίας το άρθρο 1, στοιχείο α', ορίζει ότι το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο έχει την έδρα του στο Στρασβούργο, όπου λαμβάνουν χώρα οι δώδεκα μηνιαίες περίοδοι συνόδου της ολομελείας, συμπεριλαμβανομένης της συνόδου για τον προϋπολογισμό.

23 Επομένως, πρέπει να γίνει δεκτό ότι, με την απόφαση του Εδιμβούργου, οι κυβερνήσεις των κρατών μελών εκπλήρωσαν πλέον την υποχρέωση που υπείχαν από τα άρθρα 77 της Συνθήκης ΕΚΑΧ, 216 της Συνθήκης ΕΚ και 189 της Συνθήκης ΕΚΑΕ, καθορίζοντας οριστικά το Στρασβούργο ως έδρα του Κοινοβουλίου, με παράλληλη διατήρηση των διαφόρων τόπων εργασίας του οργάνου αυτού.

24 Ενόψει των διαφόρων αυτών τόπων εργασίας, η άσκηση της ως άνω αρμοδιότητας περιελάμβανε όχι μόνον την υποχρέωση να καθορίσουν την έδρα του Κοινοβουλίου, αλλά συνεπαγόταν επίσης την εξουσία να διευκρινίσουν την έννοια αυτή, εκθέτοντας τις δραστηριότητες που πρέπει να πραγματοποιούνται εκεί.

25 Έτσι, οι κυβερνήσεις των κρατών μελών δέχθηκαν ότι η έδρα του Κοινοβουλίου, που ορίζεται το Στρασβούργο, αποτελεί τον τόπο στον οποίο το όργανο αυτό συνεδριάζει κατά κύριο λόγο εν ολομελεία και καθόρισαν προς τούτο, με δεσμευτική ισχύ, τον αριθμό των περιόδων συνόδου που πρέπει να πραγματοποιούνται εκεί.

26 Αναφέροντας ότι το Κοινοβούλιο πρέπει να συνέρχεται σε μηνιαίες περιόδους συνόδου της ολομελείας, οι κυβερνήσεις των κρατών μελών δέχθηκαν την πρακτική του οργάνου αυτού, κατά την οποία το Κοινοβούλιο συνεδριάζει καταρχήν κάθε μήνα στο Στρασβούργο, όπως προβλέπει εξάλλου το άρθρο 10 του εσωτερικού κανονισμού του.

27 Στην πραγματικότητα, ωστόσο, το Κοινοβούλιο δεν έχει καμία περίοδο τακτικής συνόδου της ολομελείας τον Αύγουστο ούτε, κατά τα έτη διεξαγωγής εκλογών, τον Ιούνιο. Κατά τα έτη στα οποία πραγματοποιήθηκαν δώδεκα περίοδοι συνόδου της ολομελείας στο Στρασβούργο είχαν οριστεί δύο περίοδοι συνόδου της ολομελείας τον Οκτώβριο. Η εν λόγω πρακτική δεν αμφισβητείται αυτή καθαυτή.

28 Επιπλέον, προβλέποντας ότι η σύνοδος επί του προϋπολογισμού πραγματοποιείται στο Στρασβούργο, οι κυβερνήσεις των κρατών μελών όρισαν ότι η εκ μέρους του Κοινοβουλίου άσκηση της εξουσίας του όσον αφορά τον προϋπολογισμό στο πλαίσιο συνεδριάσεως της ολομελείας, σύμφωνα με το άρθρο 203 της Συνθήκης ΕΚ, πρέπει να πραγματοποιείται κατά τη διάρκεια μιας των περιόδων τακτικής συνόδου της ολομελείας που λαμβάνουν χώρα στην έδρα του οργάνου.

29 Συνεπώς, η απόφαση του Εδιμβούργου έχει την έννοια ότι καθορίζει ως έδρα του Κοινοβουλίου τον τόπο στον οποίο πρέπει να πραγματοποιούνται με κανονικό ρυθμό δώδεκα περίοδοι συνόδου της ολομελείας του οργάνου αυτού, συμπεριλαμβανομένων εκείνων κατά τη διάρκεια των οποίων το Κοινοβούλιο ασκεί την παρεχόμενη από τη Συνθήκη εξουσία του όσον αφορά τον προϋπολογισμό. Επομένως, πρόσθετες περίοδοι συνόδου της ολομελείας δεν μπορούν να καθορίζονται σε άλλο τόπο εργασίας εκτός αν το Κοινοβούλιο πραγματοποιεί τις δώδεκα περιόδους τακτικής συνόδου της ολομελείας στο Στρασβούργο, όπου είναι η έδρα του.

30 Αντίθετα προς τους ισχυρισμούς του Κοινοβουλίου, οι κυβερνήσεις των κρατών μελών, προσδιορίζοντας με τον τρόπο αυτό την έδρα του, δεν έθιξαν την εξουσία εσωτερικής οργανώσεως που του παρέχουν τα άρθρα 25 της Συνθήκης ΕΚΑΧ, 142 της Συνθήκης ΕΚ και 112 της Συνθήκης ΕΚΑΕ.

31 Πράγματι, πρέπει να υπομνησθεί καταρχάς ότι, ναι μεν το Κοινοβούλιο έχει τη δυνατότητα να λαμβάνει, δυνάμει αυτής της εξουσίας εσωτερικής οργανώσεως, κατάλληλα μέτρα για την εξασφάλιση της απρόσκοπτης λειτουργίας του και της διεξαγωγής των εργασιών του, οι αποφάσεις όμως αυτές πρέπει να μη θίγουν την αρμοδιότητα των κυβερνήσεων των κρατών μελών να ορίζουν την έδρα των κοινοτικών οργάνων (προαναφερθείσες αποφάσεις της 10ης Φεβρουαρίου 1983, Λουξεμβούργο κατά Κοινοβουλίου, σκέψη 38, και της 28ης Νοεμβρίου 1991, Λουξεμβούργο κατά Κοινοβουλίου, σκέψη 29).

32 Στη συνέχεια, πρέπει να υπενθυμιστεί η νομολογία κατά την οποία τα κράτη μέλη, ασκώντας την αρμοδιότητά τους προς καθορισμό της έδρας των κοινοτικών οργάνων, έχουν την υποχρέωση να σέβονται την αρμοδιότητα του Κοινοβουλίου όσον αφορά την εσωτερική του οργάνωση και να μεριμνούν ώστε οι αποφάσεις αυτές να μην παρακωλύουν την εύρυθμη λειτουργία του εν λόγω οργάνου (βλ. την απόφαση της 22ας Σεπτεμβρίου 1988, 358/85 και

51/86, Γαλλία κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1988, σ. 4821, σκέψη 35). Συναφώς, ναι μεν πράγματι η απόφαση του Εδιμβούργου επιβάλλει στο Κοινοβούλιο ορισμένες δεσμεύσεις όσον αφορά την οργάνωση των εργασιών του, οι δεσμεύσεις όμως αυτές είναι συνυφασμένες με την ανάγκη καθορισμού της έδρας του, διατηρουμένων παράλληλα των διαφόρων τόπων εργασίας του Κοινοβουλίου. Οι δεσμεύσεις αυτές δεν αντιβαίνουν εξάλλου προς την πρακτική την οποία ακολουθεί γενικά το Κοινοβούλιο.

33 Η διαπίστωση αυτή δεν θίγεται από την ανάγκη να μην πραγματοποιεί το Κοινοβούλιο περιόδους τακτικής συνόδου της ολομελείας κατά τη διάρκεια των προεκλογικών περιόδων και, επομένως, να παρεκκλίνει μία φορά κάθε πέντε έτη από την υποχρέωση να πραγματοποιεί δώδεκα περιόδους συνόδου της ολομελείας στην έδρα του. Πράγματι, μια τέτοια παρέκκλιση δικαιολογείται από λόγους συνυφασμένους με την οργάνωση της εκλογής νέων αντιπροσώπων.

34 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι το επίδικο ψήφισμα, καθόσον ορίζει ένδεκα περιόδους συνόδου της ολομελείας στο Στρασβούργο για το 1996, είναι ασυμβίβαστο προς την απόφαση του Εδιμβούργου.

35 Συνεπώς, και χωρίς να είναι αναγκαίο να εξετασθούν οι λοιποί λόγοι της προσφυγής, το ψήφισμα του Κοινοβουλίου της 20ής Σεπτεμβρίου 1995, περί καθορισμού του προγράμματος εργασίας του για το έτος 1996, πρέπει να ακυρωθεί καθόσον δεν καθορίζει δώδεκα περιόδους τακτικής συνόδου της ολομελείας στο Στρασβούργο για το έτος 1996.

Επί των δικαστικών εξόδων

36 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα. Επειδή το Κοινοβούλιο ηττήθηκε και η Γαλλική Δημοκρατία υπέβαλε σχετικό αίτημα, πρέπει το Κοινοβούλιο να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα. Κατ' εφαρμογή της παραγράφου 4, πρώτο εδάφιο, του ίδιου άρθρου, το Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου, που άσκησε παρέμβαση στη διαφορά, φέρει τα δικά του έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

αποφασίζει:

1) Ακυρώνει το ψήφισμα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου της 20ής Σεπτεμβρίου 1995, περί καθορισμού του προγράμματος εργασίας του για το έτος 1996, καθόσον το ψήφισμα αυτό δεν καθορίζει δώδεκα τακτικές περιόδους συνόδου της ολομελείας στο Στρασβούργο για το έτος 1996.

2) Καταδικάζει το Κοινοβούλιο στα δικαστικά έξοδα.

3) Το Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου φέρει τα δικά του δικαστικά έξοδα.

Rodríguez Iglesias Mancini Moitinho de Almeida

Murray Sevón Κακούρης Kapteyn

Gulmann Edward Puissochet

Hirsch Jann Ragnemalm

Wathelet Schintgen

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο την 1η Οκτωβρίου 1997.

Ο Γραμματέας Ο Πρόεδρος

R. Grass G. C. Rodríguez Iglesias